

PRZEGLĄD BIBLIJNY

NR 14 (2022)

Biuletyn

DZIEŁA BIBLIJNEGO

im. św. Jana Pawła II

CZTERNASTY TYDZIEŃ BIBLIJNY

1 V – 7 V 2022

Materialy

Zespół redakcyjny:

ks. Wacław Borek, ks. Sławomir Bromberek, ks. Marcin Chrostowski, ks. Stanisław Haręzga, s. Emmanuela Klich, ks. Cezary Korzec, ks. Marcin Kowalski, ks. Piotr Łabuda, ks. Artur Malina, ks. Wojciech Pikor, ks. Paweł Podeszwa, ks. Roman Sieroń, ks. Tomasz Siuda, ks. Sławomir Stasiak (z-ca redaktora), ks. Grzegorz Szamocki, Jakub Waszkowiak OFM, ks. Wojciech Węgrzyniak, ks. Henryk Witczyk (red. naczelny), ks. Mirosław Wróbel, ks. Marcin Zieliński (z-ca redaktora)

ISSN 2083-2311

© Copyright by Dzieło Biblijne im. św. Jana Pawła II

Administracja i redakcja:

Dzieło Biblijne im. św. Jana Pawła II
ul. Czwartaków 10 m. 4
20-045 Lublin

Telefony:

Przewodniczący: 502 362 005

Sekretarz: 797 946 838

www.biblista.pl; e-mail: dzielbib@kul.pl

CZĘŚĆ II

KATECHEZY

I-III klasa szkoły podstawowej

TEMAT KATECHEZY: PAN JEZUS PRZYNOŚI POKÓJ

Cele:

- wyjaśnienie, czym jest pokój w świecie,
- wyjaśnienie znaczenia pokoju, jaki wprowadza Jezus,
- ukształtowanie postawy szerzenia pokoju w domu i szkole

Środki dydaktyczne:

- Pismo Święte, BibliaAudio, tablica, piosenka

Metody:

- słoneczko,
- słuchanie,
- opowiadanie,
- rozmowa,
- śpiew

Przebieg katechezy:

1. Osoba prowadząca katechezę pozdrawia uczniów i zaprasza do wspólnej modlitwy na rozpoczęcie katechezy – „Ojcie nasz...”
2. Prowadzący informuje, że w Kościele w Polsce przeżywamy XIV Tydzień Biblijny oraz tłumaczy, na czym ta idea polega, następnie zapowiada uczniom temat katechezy - *Pan Jezus przynosi pokój.*

3. Prowadzący prosi, aby uczniowie przez chwilę się w ciszy zastanowili, z czym im kojarzy się słowo „POKÓJ” (informuje, że nie chodzi o pomieszczenie w domu, czy też mieszkaniu).

4. Następnie prowadzący prosi uczniów, aby podzielili się swoimi skojarzeniami, które zapisuje na tablicy w formie słoneczka.

5. Prowadzący podsumowuje i mówi uczniom, że pokój kojarzy się z czymś dobrym i wyjaśnia czy jest pokój.

6. Prowadzący prosi uczniów o uważne wsłuchanie się w opowiadanie:

Królestwo miłości i pokoju

W pewnym domku codziennie wieczorem siedział dziadek i czytał swojemu wnuczkowi książki o królach, księżętach, rycerzach i pięknych królewnach. Wnuczek wsłuchiwał się zawsze z wypiekami na twarzy w każdą z tych historii.

Któregoś dnia dziadek rzekł:

- Daję ci tę Księgę, w niej jest napisane o prawdziwym i jeszcze istniejącym Królestwie.

Wnuczek bardzo się ucieszył i rzekł:

- Skoro jeszcze istnieją królestwa to, gdy dorosnę zostanę rycerzem i będę walczył o dobro i pokój.

Dziadek tylko się uśmiechnął. Wnuczek otworzył Księgę i zaczął czytać, ale tam nie było nic o pałacach i królach, bitwach, rycerzach. Zdenerwował się i na drugi dzień przyszedł oburzony do dziadka.

- Chyba się pomyliłeś - rzekł - tu nic nie ma o królach - i rzucił dziadkowi Księgę, która spadła na dywan. Dziadek schylił się, podniósł Księgę, ucałował i rzekł:

- Nigdy więcej tak nie rób. To jest Święta Księga.

Wnuczek przeprosił, usiadł koło dziadka i rzekł:

- To pokaż mi teraz tę książkę o tym prawdziwym Królestwie.

- Ależ to jest właśnie tutaj - odparł dziadek. Widzę, że muszę Ci wszystko dokładnie wytłumaczyć. Tu jest mowa o Księciu, który zamiast miecza i zbroi używał miłości, miłosierdzia, a Jego Królestwo było inne od tych, o których dotychczas słyszałeś.

- Dziadku co ty mi tu opowiadasz? - rzekł wnuczek.

- Ależ to prawda. To nie był zwykły Książę. Jego Ojcem był Król, Stworzyciel Nieba i Ziemi, to On z miłości do ludzi, którzy się błakali posłał swego Syna na ziemię, aby wskazał drogę ludziom, wiodącą do prawdziwego Królestwa Miłości i Pokoju. Książę nie miał pałacu, ani przepięknych ubrań, strojów. On kochał wszystkich ludzi, szczególnie

tych biednych, ubogich i chorych, tych odrzuconych przez bogatych. On miał bardzo dobre serce, a Jego spojrzenie czy dotyk przemieniało ludzkie serca. Ale byli też tacy, którzy Go chcieli zgładzić.

- Dlaczego skoro On był dobry? - odparł wnuczek.

- Widzisz ludzie nie lubią, gdy zwraca im się uwagę na to, że źle postępują, a Książę widział, że jest wielka niesprawiedliwość, że tak wielu jest ubogich, a bogaci nie pomagają im; tak wielu chorych, na których nikt nie zwraca uwagi. Książę nie bał się mówić o tym głośno i publicznie, a to sprawiało, że niektórzy zaczęli Go nienawidzić.

- To dlaczego ludzie nie chcieli się zmienić, tylko zniszczyć Księcia?

- Taki wpływ ma zło na serce człowieka. Dlatego zawsze trzeba się starać być dobrym, nawet jeśli to będzie dużo kosztowało. Popatrz na siebie mój małym, ty też często wybierasz to co łatwiejsze, a to nie znaczy, że to jest dobre. Książę chciał dobra wszystkim, bo zależało Mu na każdym człowieku, ale nie chciał do tego nikogo zmuszać.

- Dlaczego, przecież był Księciem?

- Tak, ale wiedział, że lepiej aby inni sami wybrali tę drogę, którą On wskazuje, chciał aby służono mu z miłości, tak jak On służył. On bardzo często wychodził na miejsce osobne i tam wznosił swój wzrok w kierunku nieba i modlił się do Ojca, i tego też uczył swoich rycerzy.

- A to On nie był sam, miał też rycerzy?

- Tak, wybrał sobie sam dwunastu rycerzy i uczył ich miłości do drugiego człowieka, przebaczenia, wrażliwości. Spędzał z nimi sporo czasu, a oni przypatrywali się wszystkiemu, jednak nie zawsze rozumieli i potrafili dostrzec to, co Książę im przekazywał.

Książę często powtarzał, że trzeba, aby serce człowieka było czyste, aby kierowało się miłością, że to ono liczy się bardziej niż bogactwa tego świata. A bogaci i znaczący nienawidzili Go coraz bardziej i chcieli Go zgładzić.

- Skoro Książę miał dwunastu rycerzy, to na pewno nie udało się bogatym.

- Nie całkiem. Widzisz, jeden z jego rycerzy zdradził Go za co otrzymał pieniądze.

A reszta w chwili pojmania uciekła.

- To cóż to za rycerze, którzy nie bronili Księcia?

- Widzisz Książę nie uważał, że można coś zrobić dzięki przemocy i myślę, że nie pozwoliłby swoim rycerzom, aby się o Niego bili. On wierzył w Miłość i Jej uczył przez całe swoje ziemskie życie.

- To co zrobili z Księciem?

- Skazali Go, ubiczowali.
- Dlaczego On się nie bronił?
- Widzisz ludzie byli zaślepieni, a On przyjął to wszystko, aby wszystkich odkupić, abyśmy mogli żyć w Królestwie Miłości i Pokoju.
Umarł na krzyżu...

- A jednak umarł?

- Umarł i zmartwychwstał. On żyje, jest synem Stworzyciela.

- Dziadku coś mi to przypomina, to jak z Panem Jezusem.

- Dokładnie, bo to o Nim mowa. On żyje. Jak wiesz umocnił swoich rycerzy. Bo początkiem tego Królestwa Miłości i Pokoju, powinno być twoje serce mój mały. To tam Księżę powinien mieć swój pałac, a ty powinienes być Jego rycerzem i służyć Mu z miłością i oddaniem.

Kiedyś mówiłeś mi, że nudzisz się na Mszy Świętej, a ponieważ to jest królewska uczta, którą Księżę wyprawia specjalnie dla ciebie, na twoją cześć, On właśnie tam chce abyś się umocnił, abyś dzięki tym spotkaniom z Nim stawał się Jego odważnym rycerzem.

Siostra Augustianka od Miłosierdzia Jezusa

(źródło: <https://adonai.pl/opowiadania/duchowe/?id=7>)

7. Prowadzący zadaje następujące pytania do opowiadania:

- Jakie osoby występują w opowiadaniu? (dziadek i wnuczek)
- O kim rozmawiają dziadek z wnuczkiem? (O Księciu)
- Jak myślicie, kim jest ten Księżę? (Pan Jezus)
- O jakim Królestwie mówi dziadek swojemu wnuczkowi? (Królestwo Miłości i Pokoju)

8. Drogie dzieci, Pan Jezus podczas swojego życia, kiedy spotykał się z różnymi ludźmi, mówił im przede wszystkim o miłości i pokoju. Pana Jezusa możemy nazwać Księciem pokoju. W opowiadaniu, podczas rozmowy dziadek z wnuczkiem mówi, że Księżę, czyli Pan Jezus miał rycerzy. Jak myślicie, kim byli ci rycerze? (Apostołowie, uczniowie).

9. Apostołowie i uczniowie pomagali Panu Jezusowi mówić o Królestwie Miłości i Pokoju. Usiądźmy teraz prosto i uważnie posłuchajmy fragmentu Ewangelii (Łk 10,1-9), opowiadającego o tym, jak Pan Jezus wysłał swoich uczniów do ludzi (sugeruję BibliaAudio - https://www.youtube.com/watch?v=unj_0vYAvEM).

10. Pytania do odsłuchanego/odczytanego fragmentu Ewangelii:
- a) Co Pan Jezus robi w odsłuchanym/odczytanym fragmencie Ewangelii? (posyła 72 uczniów)
 - b) Co Pan Jezus każe im mówić? (*Pokój temu domowi*)
 - c) Jak myślicie, dlaczego Pan Jezus tak dużo mówi o pokoju?
 - d) Co daje nam poczucie pokoju?
 - e) W jaki sposób każdy z nas może wprowadzać pokój w domu, w szkole?

11. Katecheta podsumowuje odpowiedzi i wyjaśnia znaczenie pokoju, jaki przynosi Chrystus.

12. Również podczas Mszy Świętej jesteśmy zapraszani do wprowadzania Chrystusowego pokoju przez modlitwę, dobre uczynki wobec innych osób. Ksiądz na Mszy wypowiada słowa przed Komunią Świętą – *Przekażcie sobie znak pokoju*, a na zakończenie – *Idźcie w pokoju Chrystusa*.

13. Na zakończenie nauczymy się i zaśpiewamy piosenkę *Jezus, Najwyższe Imię*. (https://www.youtube.com/watch?v=dUp_VboJtL8)

14. Modlitwa kończąca katechezę: *Chwała Ojcu...*

Opracowali: *Ks. Jacek Kucharski; al. Krystian Wieteska*

TEMAT: PAN JEZUS POSYŁA NAS DO NIESIENIA POKOJU

Cel ogólny:

- ukazanie pokoju jako daru przychodzącego od Jezusa;
- kształtowanie postaw zgodnych z duchem Jezusowego pokoju;

Cele szczegółowe:

- a) wiedza:
 - wie, że Jezus wysłał swoich uczniów z darem pokoju;
 - wie, że pokój jest darem, który trzeba kształtować;
- b) umiejętności:
 - potrafi podać treść pozdrowienia, z jakim Jezus wysłał uczniów;
 - umie wskazać na wartości, które przyczyniają się do budowania pokoju;
- c) postawy:
 - chce budować pokój w relacjach międzyludzkich;
 - modli się o dar pokoju;

Metody:

Czytanie i analiza fragmentu Pisma Świętego; pogadanka; opowiadanie; tekst z lukami; autorefleksja; uzupełnianie tabeli; scenki rodzajowe;

Środki dydaktyczne:

Pismo Święte; karta pracy;

Przebieg katechezy:

1. Przywitanie się z uczniami, modlitwa na rozpoczęcie.

2. Pogadanka wstępna:

Pytania do uczniów:

- Z czym kojarzy wam się słowo POKÓJ?
- Co mamy na myśli mówiąc: tu panuje pokój, albo: ten człowiek jest pełen pokoju?
- Co jest zaprzeczeniem pokoju?

Na dzisiejszej katechezie będziemy mówić o tym, że to Pan Jezus przychodzi do nas z darem pokoju. On pragnie tego, aby w naszym sercu przede wszystkim ten pokój zagościł. On chce, żebyśmy my sami byli ludźmi pokoju. A dzięki temu ten pokój będzie obecny wszędzie tam, gdzie jesteśmy, gdzie żyjemy, uczymy się itd. Jednak jak ten pokój ma zagościć w naszych sercach?

3. Odczytanie i analiza fragmentu biblijnego:

Wysłuchajmy na początku słów z Pisma Świętego:

„Następnie wyznaczył Pan jeszcze innych siedemdziesięciu dwu i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjść zamierzał. Powiedział też do nich: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wysłał robotników na swoje żniwo. Idźcie! Oto posyłam was jak owce między wilki. Nie noście ze sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie. Gdy wejdziecie do jakiegoś domu, najpierw mówcie: Pokój temu domowi”. (Łk 10, 1-5)

Pytania do tekstu:

- Ilu uczniów wysłał Pan Jezus? (72)
- W jakich grupach mieli się udać? (*po dwóch*)
- Czego uczniowie mają ze sobą nie zabierać? (*trzosa, torby, sandałów*)
- Jakimi słowami mają witać ludzi w domu? (*„Pokój temu domowi”*)

Pan Jezus posyła swoich uczniów do ludzi po to, aby przynosili im pokój. Pokój jest darem Pana Boga. Wyobraźmy sobie, że my jesteśmy takimi uczniami posłanymi przez Pana Jezusa. Mamy przynieść ludziom pokój, doprowadzać ich do pokoju, do zgody, do miłości.

4. Scenki rodzajowe:

Wybieramy po dwóch uczniów, którzy będą odgrywali role „uczniów” posłanych przez Jezusa oraz innych uczniów, odgrywających role ludzi, do których przychodzą uczniowie. Zadaniem „uczniów” jest zwiastowanie ludziom pokoju – doprowadzenie do zgody. Można zachęcić uczniów do zdjęcia butów, jako znak braku sandałów.

Scenka 1:

Dwie dziewczynki pokłóciły się o to, która z nich jest piękniejsza. Teraz się do siebie nie odzywają. Uczniowie Jezusa zastają taką sytuację...

Scenka 2:

Dwóch chłopców kłóci się ze sobą, ponieważ jeden z nich zabrał drugiemu piłkę do gry. Jest bójka. Jak zareagują uczniowie Pana Jezusa?

Scenka 3:

Troje dzieci zaczęło obmawiać czwarte dziecko, które czuje się przez to smutne i odrzucone. Co powiedzą posłani uczniowie?

Podsumowanie scenek:

Na pewno nie było łatwo uczniom odpowiednio zareagować na zastane sytuacje. Trudno jest wprowadzać pokój tam, gdzie panuje gniew, agresja, wojna itp. Natomiast budowaniu pokoju sprzyja z pewnością zrozumienie, zgoda, miłość...

5. Rozwiązywanie ćwiczeń:

Ćwiczenie 1 z załącznika

Ćwiczenie 2 z załącznika

Także i nas Pan Jezus posyła, tak jak posłał tych 72 uczniów, abyśmy nieśli pokój. Ten dar pokoju otrzymujemy:

Poprzez sakrament pokuty i pojednania – otrzymujemy Boże przebaczenie, w naszym sercu pojawia się Boży pokój.

W czasie Mszy Świętej – gdy przyjmujemy Komunię Świętą, Jezus przychodzi do naszego serca i też obdarza nas darem pokoju.

Modlitwa – jako rozmowa, spotkanie z Panem Bogiem, naszym najlepszym przyjacielem jest źródłem pokoju.

Jesteśmy wezwani do tego, aby być takim „ucznem” Pana Jezusa, który wprowadza pokój tam, gdzie jest: w domu, w szkole, w pracy, w czasie zabaw z innymi dziećmi. Tylko wtedy, gdy kochamy innych możemy ten dar nieść.

Ćwiczenie 3 z załącznika

6. Autorefleksja:

Pomyśl:

W jaki sposób odnosisz się do swoich kolegów, koleżanek, bliskich osób?

Jak realizujesz wezwanie Pana Jezusa do niesienia pokoju?

7. Piosenka:

1. Kochany bracie, kochana siostró,

Nie wiem, kim jesteś, Nie wiem, gdzie żyjesz,

Lecz chcę dla ciebie poświęcić wszystko,
Chcę dać ci siebie.

Ref.: Takie jest prawo miłości, które dał Pan.
Takie jest prawo miłości, jest kluczem do nieba bram.
Takie jest prawo miłości i jego strzeżmy,
I miłość wszystkim dokoła ze sobą nieśmy.

2. Gdziekolwiek jesteś,
Skądkolwiek przyjdiesz,
Na jakiegokolwiek spotkam cię drodze,
Zawsze otwarte moje ramiona przygarną ciebie.

3. Kiedy zagości w Twym sercu trwoga
nie zrzucaj przekleństw na głowę wroga,
lecz przebacz jemu, raz nie wiem który.
No i uśmiechnij się.

8. Modlitwa na zakończenie katechezy.

ANEKS

Pan Jezus posyła nas do niesienia pokoju

Ćwiczenie 1

Przyporządkuj postawy do odpowiedniej rubryki.

klótnia * zgoda * miłość * wrogość * agresja * być posłusznym *
plotkowanie * kłamstwo * życzliwość * wsparcie * uśmiech * krzywdzenie * pomoc

POKÓJ	WOJNA
➤	➤
➤	➤
➤	➤
➤	➤
➤	➤
➤	➤
➤	➤
➤	➤

Ćwiczenie 2

Uzupełnij tekst Pisma Świętego odpowiednimi słowami.

Powiedział też do nich: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale mało; proście więc żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Idźcie! Oto was jak owce między Nie noście ze sobą trzosa ani, ani sandałów; i nikogo w drodze nie

pozdrawiajcie * robotników * torby * Pana * posyłam * wilki

TEMAT: SZCZĘŚLIWI, KTÓRZY WPROWADZAJĄ POKÓJ

Cele katechetyczne – wymagania ogólne:

- umocnienie przekonania, że tylko pokój z Bogiem, z innymi ludźmi i z samym sobą może dać człowiekowi prawdziwe szczęście,
- kształtowanie postawy budowania pokoju w swoim środowisku.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe:

Uczeń:

- uzasadnia, na czym polega prawdziwe szczęście,
- definiuje pojęcie „pokój” w znaczeniu biblijnym,
- wyjaśnia związek VII błogosławieństwa z Kazania na Górze z życiem,
- ocenia, co nam pomaga, a co przeszkadza w osiągnięciu pokoju,
- wskazuje sposoby wprowadzania pokoju.

Kształtowane postawy:

Uczeń:

- podejmuje działania w celu życia w pokoju wewnętrznym,
- wyraża postawę odpowiedzialności za budowanie pokoju wokół siebie,
- reaguje na niewłaściwe zachowania w swoim otoczeniu, które burzą pokój,
- modli się o pokój na świecie.

Metody:

- recytacja, ekspozycja Biblii, rozwiązywanie quizu, pogadanka, burza mózgów, opowiadanie, projekcja filmu, tekst z lukami, metoda wykładowa, uzupełnianie tabelki.

Formy:

zbiorowa, indywidualna.

Środki dydaktyczne:

Pismo Święte, projektor multimadialny, karty pracy zawierające tekst luk, karty pracy z tabelką.

Przebieg katechezy

1. Modlitwa

Katecheta wprowadza uczniów do modlitwy. Zapala świecę, a następnie prosi uczniów o zamknięcie oczu i wsłuchanie się w swój oddech. Po chwili spokojnie odczytuje tekst modlitwy (załącznik nr 1), a uczniowie uczestniczą w niej wsłuchując się w wypowiedane przez katechetę słowa.

Panie, daj mi pokój serca...

2. Wprowadzenie do katechezy – ekspozycja Pisma Świętego, quiz biblijny

Katecheta eksponuje księgę Pisma Świętego i krótko wyjaśnia uczniom, że przeżywamy obecnie w Kościele XIV Tydzień Biblijny.

Biblia jest najczęściej wydawaną księgą świata, przetłumaczoną na około 1300 języków i narzeczy. Zawiera treści religijne i zasady moralne istotne dla każdego człowieka, a którymi powinien kierować się w życiu chrześcijanin. Jest księgą objawioną przez samego Boga oraz stanowi dla wierzących drogowskaz właściwego postępowania w drodze do zbawienia. Jest także źródłem wiedzy i poznania Osoby Boga. Biblia to jedna wielka opowieść o tym, jak Bóg szuka człowieka, a człowiek Boga. Słowo Boże jest żywe i dynamiczne, wciąż aktualne i stanowi podstawę chrześcijaństwa. Powinniśmy często czytać Słowo Boże, by pogłębiać swoją relację z Bogiem i słuchać tego, co On chce nam powiedzieć.

Następnie katecheta proponuje uczniom udział w zabawie, podczas której będą mogli sprawdzić swoją wiedzę na temat treści zawartych w Biblii.

*Przy pomocy projektora prezentuje uczniom quiz biblijny – **biblionerzy.pl** Podczas gry uczniowie wspólnie podejmują decyzję wyboru poprawnej odpowiedzi jako jeden zespół. Katecheta obserwuje proces dochodzenia przez uczniów do rozstrzygnięcia, co wykorzystane*

będzie w dalszej części katechezy. Przygląda się dyskusji uczniów, sporom o właściwą odpowiedź i sposobom ich rozwiązywania, a także emocjom towarzyszącym zaznaczeniu poprawnej lub błędnej odpowiedzi wśród biorących udział.

Po kilku/kilkunastu pytaniach z quizu katecheta kończy zabawę i zadaje pytania uczniom:

- Czy łatwo było osiągnąć porozumienie w kwestii wyboru jednej odpowiedzi?
- Dlaczego trudno było niekiedy osiągnąć jednomyślność?
- Jakie emocje towarzyszyły wam, kiedy okazało się, że odpowiedź jest poprawna, a jakie, gdy odpowiedź była błędna?

Nawiązując do wypowiedzi uczniów dotyczących ich radości z powodu udziału w grze oraz emocji temu towarzyszących, katecheta pyta:

- Kto z was chciałby być szczęśliwy? *Uczniowie podnoszą ręce.*

3. Szczęście – pogadanka, burza mózgów

Katecheta rozmawia z uczniami na temat szczęścia. Chodzi o ustalenie wiedzy uczniów na temat szczęścia i jej usystematyzowanie. Zapisuje na środku tablicy słowo SZCZĘŚCIE i zadaje uczniom pytania:

- Co to jest szczęście?
- Po czym poznać, że ktoś jest szczęśliwy?

Uczniowie zastanawiają się chwilę – praca metodą burzy mózgów, po czym ochotnicy zapisują swoje skojarzenia, odpowiedzi na tablicy wokół kluczowego hasła.

4. Tajemnica szczęścia – opowiadanie

Katecheta zwraca się do uczniów:

Posłuchajcie pewnego opowiadania Bruno Ferrero pt.: „Tajemnica szczęścia”.

Pewien młodzieniec zapytał najmądrzejszego z ludzi o tajemnicę szczęścia. Mędrzec poradził młodzieńcowi, by obszedł pałac i powrócił po dwóch godzinach. Proszę cię jedynie o jedno - powiedział mędrzec, wręczając mu łyżeczkę, na której umieścił dwie krople oliwy.

W czasie wędrówki nieś tę łyżeczkę tak, by nie wylała się oliwa. Po dwóch godzinach młodzieniec wrócił i mędrzec zapytał go: Czy widziałeś wspaniałe ogrody? Czy zauważyłeś piękne pergaminy? Młodzieniec ze wstydem wyznał, że nie widział niczego. Troszczył się jedynie o to, by nie wylać kropel oliwy. Wróć i spójrz na cuda mego świata - powiedział mędrzec. Młodzieniec wziął łyżeczkę i znów zaczął wędrówkę, ale tym razem obserwował wszystkie dzieła sztuki. Zobaczył też ogrody, góry i kwiaty. Powrócił do mędrca i szczegółowo zdał sprawę z tego, co widział. Gdzie są te dwie krople oliwy, które ci powierzyłem? - spytał mędrzec. Spojrzawszy na łyżeczkę, chłopak zauważył, że ich nie ma. Oto jedyna rada, jaką mogę ci dać, powiedział mędrzec:

Tajemnica szczęścia tkwi w dostrzeganiu wszystkich cudów świata, przy jednoczesnej dbałości o dwie krople oliwy na łyżeczce.

Podsumowując katecheta pyta uczniów:

– Czy łatwo jest osiągnąć prawdziwe szczęście?

Potem dodaje, że aby być szczęśliwym trzeba osiągnąć harmonię, pokój.

Pokój nie oznacza tylko braku wojny, bezpieczeństwa zewnętrznego, ale jest czymś głębszym. Pokój jest opanowaniem siebie, wyciszeniem duszy, rozumu i woli; harmonią wewnętrzną i zewnętrzną.

Katecheta zapisuje temat na tablicy i poleca uczniom, by przepisali go do zeszytu:

Szczęśliwi, którzy wprowadzają pokój.

5. Szczęśliwi wprowadzający pokój – projekcja filmu, tekst z lukami

Katecheta odczytuje fragment błogosławieństw z Kazania na Górze z Pisma Świętego:

„Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi” (Mt 5, 9).

Po czym wyjaśnia, że w języku biblijnym błogosławiony znaczy szczęśliwy.

Katecheta następnie prezentuje uczniom krótki film z serii Bible Project pt. „Szalom: «pokój»” (czas trwania 3:44) <https://www.youtube.com/watch?v=xsvMQY2k0Mc> .

Uczniowie otrzymują karty pracy tekst z lukami (załącznik nr 2). Katecheta prosi, by uzupełnili brakujące słowa i wkleili karty pracy z notatką do zeszytu. Wybrani uczniowie odczytują uzupełnione zdania.

6. Trzy wymiary pokoju zawarte w Przykazaniu Miłości – mini wykład, tabelka

Katecheta wyjaśnia:

Każdy z nas szuka i pragnie szczęścia. Szczęście, przyjemność, radość są to słowa, których zwykle używamy zamiennie. Jednak są to różne pojęcia. Przyjemność jest uczuciem miłym, lecz ulotnym. Radość jest uczuciem zadowolenia, bardziej intensywnym, stabilnym i trwałym w porównaniu z przyjemnością. Szczęście jest jeszcze trwalszym stanem, jest decyzją woli i może trwać nawet, gdy nie odczuwamy obecnie przyjemnych emocji. Świat oferuje różne rodzaje „szczęścia“, oparte głównie na konsumpcji i przyjemności, np. dobrobyt, sukces, kariera, prestiż. Ale rzeczywistość pokazuje, że żadne z nich nie zaspokajają w pełni ludzkich pragnień. Istnieje jednak wiele rzeczy na tym świecie, które dają nam poczucie szczęścia: obcowanie z naturą (góry, morze, kwiaty), spojrzenie i uśmiech dziecka, przebywanie z ukochaną osobą, towarzystwo przyjaciela, dobre wykonanie jakiegoś zadania itd. Potrafimy wyczuć, kiedy mamy do czynienia ze stanem szczęścia i wiemy doskonale, że nie polega on na posiadaniu rzeczy materialnych, wszystkiego na co mamy ochotę. Szczęśliwy jest ten, kto kocha życie, tchnie pogodą ducha, szanuje naturę, żyje w harmonii ze sobą i z innymi oraz z Bogiem, żyje uczciwie, mówi prawdę, potrafi zadowolić się tym, co posiada i mądrze z tego korzystać.

Prawdziwe szczęście polega na przyjaźni z Bogiem, dobrych relacjach z innymi ludźmi, z samym sobą i naturą – wypływa z realizacji najważniejszego Przykazania Miłości Boga, bliźniego i samego siebie. Prawdziwy pokój, który daje szczęście jest owocem Ducha Świętego (Ga 5,22).

Pokój, o którym mówi Jezus w Kazaniu na Górze nie jest dziełem człowieka, lecz darem Boga. Nie jesteśmy w stanie zbudować go samymi naszymi wysiłkami. Prawdziwy pokój może dać nam tylko Bóg. Naszym zadaniem jest wprowadzać go do naszych rodzin, szkół, zakładów pracy, miast. Dopiero, gdy zagości on w naszym sercu i rodzinie, będzie możliwy na całym świecie. Nie da się wprowadzać pokoju, gdy się go nie ma w sobie.

Papież Jan Paweł II w orędziu na światowy dzień pokoju w 2004 roku napisał: „Jeszcze dziś pokój jest możliwy, a jeżeli jest możliwy, pokój jest również obowiązkiem“.

Katecheta rozdaje uczniom karty pracy z tabelką (załącznik nr 3) i poleca by zastanowili się nad tym, co niszczy pokój, jest jego zarzuceniem w poszczególnych wymiarach oraz co my możemy zrobić, by w tych przestrzeniach wprowadzać pokój.

„Owoce ciszy jest modlitwa. Owocem modlitwy jest wiara. Owocem wiary jest miłość. Owocem miłości jest służba. Owocem służby jest pokój” – św. Matka Teresa z Kalkuty

7. Podsumowanie

W Biblii słowo „pokój“ (hebr. *szalom*, gr. *ejrene*) występuje 250 razy. Oznacza pełnię, jedność, zgodę, porządek, szczęście, zadowolenie, bezpieczeństwo, pomyślność, dobrostan, zdrowie, spokój, wyciszenie, porządek. Bóg jest dawcą pokoju, a sam Jezus jest określany Księciem Pokoju (Iz 9,5). Pod pojęciem pokoju, kryje się wszystko, co może nas uczynić szczęśliwymi.

Nie osiągniemy pokoju w swoim życiu, jeśli nasze sumienie będzie wyrzucało nam grzechy. Tak więc pokój z samym sobą oznacza czystość sumienia, pojednanie i odpuszczenie grzechów. Pokój z innymi zależy często od przebaczenia, wyciągnięcia ręki do zgody, akceptacji, szacunku. W kwestii pokoju na świecie, oprócz różnych działań i inicjatyw podejmowanych przez różne organizacje, ważna jest także modlitwa każdego z nas.

8. Praca domowa

Wykonaj plakat, będący ilustracją do słów Jezusa „Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój“.

9. Modlitwa

Katecheta rozdaje uczniom kartki z tekstem modlitwy (załącznik nr 4), dodając:

Na zakończenie odmówimy wspólnie modlitwę franciszkańską. Jest to modlitwa o pokój, ułożona najprawdopodobniej na przełomie XIX i XX wieku. Autorstwo jest często mylnie przypisywane św. Franciszkowi z Asyżu, jednak jej twórca pozostaje nieznanym. Opublikowana po raz pierwszy we Francji w 1912 roku.

Bibliografia:

Bruno Ferrero „Tajemnica Szczęścia“ <https://adonai.pl/opowiadania/duchowe/?id=67> (dostęp 27.12.2021r.)

Leksykon Biblijny

<https://www.youtube.com/watch?v=xsvMQY2k0Mc> (dostęp: 27.12.2021r.)

<http://www.slowo.redemptor.pl/pl/1203/7351/nauka-vii-%E2%80%93-blogoslawieni-ktorzy-wprowadzaja-pokoj-.html> (dostęp: 27.12.2021r.)

Opracowali: *ks. Jarosław Kowalczyk; Kamil Sternal*

ANEKS

Załącznik nr 1

Panie, daj mi pokój serca.
Oddal ode mnie gniew, nienawiść,
pragnienie zemsty.
Modlę się za tych,
którzy mnie zranili słowem,
czynem, obojętnością,
niezrozumieniem.

Proszę też za tymi,
którym ja zadałem ból.
Pomóż mi wejść jak
najszybciej na drogę
pojednania bez dramatyzowania
sytuacji i formułowania oskarżeń.

Daj mi siłę, bym umiał przebaczać.
Jezu, który powiedziałeś
„błogosławieni cisi”, uciszaj
moje wewnętrzne burze i pomóż
mi lepiej rozumieć siebie.

Powiedziałeś „błogosławieni,
którzy wprowadzają pokój”,
uczyni ze mnie człowieka
wnoszącego pokój, a nie zamęt.
Niech „nad moim gniewem nie
zachodzi słońce” nie chcę
„dawać miejsca diabłu” (Ef 4, 26).
Amen.

Załącznik nr 2

Pokój oznacza często brak, ale może też wskazywać na obecność w zamian. W języku hebrajskim słowem oznaczającym pokój jest Podstawowe znaczenie słowa *szalom* to Czynieć pokój oznacza dać pełną rekompensatę za szkodę. W relacji międzyludzkiej oznacza to Jezus zapowiadany przez proroków przyszedł jako Księżę Pokoju i zaprowadził pokój między Bogiem a ludźmi, gdy Naśladowcy Jezusa (chrześcijanie) powołani są do tego, aby Prawdziwy pokój wymaga przywrócenia tam, gdzie jej brak.

Załącznik nr 3

POKÓJ	Co niszczy pokój?	Jak wprowadzić pokój?
w swoim życiu		
z tymi, którzy są nam bliscy		
na świecie		
z Bogiem		

Załącznik nr 4

O Panie, uczyn z nas narzędzia Twojego pokoju,
abyśmy siali miłość, tam gdzie panuje nienawiść;
wybaczenie, tam gdzie panuje krzywda;
jedność, tam gdzie panuje rozłam;
prawdę, tam gdzie panuje błąd;
wiarę, tam gdzie panuje zwątpienie;
nadzieję, tam gdzie panuje rozpacz;
światło, tam gdzie panuje mrok;
radość, tam gdzie panuje smutek.

Spraw, abyśmy mogli nie tyle szukać pociechy,
co pociechę dawać;
nie tyle szukać zrozumienia, co rozumieć;
nie tyle szukać miłości, co kochać;
albowiem dając – otrzymujemy,
wybacząc – zyskujemy przebaczenie,
a umierając, rodzimy się do wiecznego życia.
Amen.

DAR POKOJU NA NIEPEWNE CZASY

Pojawienie się szczepionek przeciw Covid-19 obudziło nadzieje na ustanie pandemii w 2021 roku. Jednak w jego kolejnych miesiącach optymizm zaczął ustępować przed obawami z powodu nowych mutacji wirusa, pogłębiającymi się podziałami w społeczeństwach, nadchodzącymi kryzysami gospodarczymi oraz grożącymi konfliktami zbrojnymi. Czy dziś możemy się jeszcze cieszyć tym pokojem, który uczniowie obecni w wieczniku otrzymali od Zmartwychwstałego?

1. Przedmiot życzeń

Odpowiedź zależy od poprawnego zrozumienia znaczenia słów Jezusa o pokoju i od właściwego przyjęcia tego daru. Jego podstawowe znaczenie można rozpoznać w pozdrowieniach zapisanych w Piśmie Świętym. Forma pozdrowienia *šālôm* w świecie biblijnym i semickim jest stosowana w powitaniach i pożegnaniach (Rdz 26,29; 2 Sm 18,29). Pozdrowienie to występuje na początku listów – od formuły z tym słowem rozpoczynają się listy pisane przez władców pogańskich i kierowane do wszystkich ludzi żyjących w ich państwach: „Król Nabuchodonozor do wszystkich narodów, pokoleń, języków, mieszkających po całej ziemi: «Obyście zaznali wielkiego pokoju!» (Dn 3,98); „Pokój wasz niech będzie wielki!” / LXX: „Niech będzie pomnożony” (Dn 3,31; 6,26). Tak samo pozdrawia swojego adresata Apostoł pogan: „Paweł, więzień Chrystusa Jezusa i Tymoteusz brat, do Filemona umiłowanego, naszego współpracownika [...] Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa” (Flm 3).

Pokój dla kraju oznacza brak wojny i bezpieczeństwo na płaszczyźnie politycznej i międzynarodowej (Kpł 26,6). Pokój kojarzony z bezpieczeństwem to przedmiot jednej z najbardziej znanych prośb Starego Testamentu: „Proście o pokój [dla] Jeruzalem, niech są bezpieczni miłujący ciebie! Niech pokój będzie w twoich murach, a bezpieczeństwo w twych pałacach! Z powodu moich braci i moich przyjaciół będę mówić: «Pokój w tobie!»” (Ps 122,6-8). Owocem pokoju jest szczęście, powodzenie, dobre zdrowie, doświadczane przede wszystkim w życiu osobistym i rodzinnym. Terminy te są traktowane jak synonimy.

Semickiemu znaczeniu pojęcia pokoju odpowiada etymologia. Hebrajski rzeczownik *šālôm* wywodzi się od hebrajskiego rdzenia czasownika *šlm*, którego podstawowe znaczenie to: być pełnym, być nienaruszonym, być dokończonym. Sens ten wyraża się w pierwszej wzmiance tego słowa, kiedy Bóg składa Abramowi obietnicę potomstwa razem z zapowiedzią odnoszącą się do jego indywidualnego losu: „A ty przyjdiesz do twoich przodków w pokoju; będziesz pogrzebany w pięknej starości” (Rdz 15,15). Jej treścią jest nie tylko spokojna śmierć. Obietnicę tworzą dwie równoważne i komplementarne zapowiedzi: połączenie się z przodkami w pokoju kojarzy się z pełnią lat życia.

2. Utracony przez grzechy

Związek między pokojem a więzią z Bogiem ukazują pierwsze rozdziały Biblii. Pierwotny plan Stwórcy obejmuje cały rodzaj ludzki (Rdz 1–2). Następne rozdziały przedstawiają odwrócenie tego, co było zaplanowane dla ludzi: ich oddalenie z raju, który symbolizował stan pierwotnego szczęścia i harmonii (Rdz 3); historia Kaina i jego potomków (Rdz 4,1-24); rozprzestrzenianie się przemocy wśród ludzi (Rdz 6,5-6.11-12); budowa wieży Babel i rozproszenie się ludzi po całej ziemi (Rdz 11,1-9); konflikty między braćmi w dziejach patriarchów (Rdz 21,1-21; 25,19-34; 27; 33,1-16; 37–45). Księga Rodzaju, poświęcając wiele miejsca dziejom synów patriarchów, uwydatnia dramat braterskiego konfliktu: między Izmaelem i Izaakiem, Ezawem i Jakubem oraz między starszymi synami Jakuba a Józefem. Wybór młodszych braci, pozbawiający starszych ich przywilejów uświęconych starożytnym prawem rodzinnym, wzbudza zazdrość i śmiertelną nienawiść.

Pytanie o Jakuba, które Józef kieruje do swoich braci, Biblia Tysiąclecia oddaje: „Czy wasz sędziwy ojciec, o którym mi mówiliście, dobrze się miewa?”. Natomiast w tekście oryginalnym brzmi ono dosłownie: „Czy jest w pokoju ojciec wasz?” (Rdz 43,27; por. 2 Sm 18,32). Pytanie to wraz z pośpieszeniem udzieloną przez braci odpowiedzi twierdząca przypomina o tym, że faktyczna sytuacja jest zupełnie inna w ich rodzinie. Winę za brak pokoju ponoszą bracia Józefa: „I ujrzeli jego bracia, że go miłuje ich ojciec [bardziej] od wszystkich jego braci, i znienawidzili go, i nie mogli mówić z nim dla pokoju” (Rdz 37,4). Bracia nie tylko nie umieli zwracać się do Józefa z życzliwym słowem, lecz z powodu nienawiści odmawiali bratu dobra oznaczo-

nego przez słowo „pokój”. Ta postawa kontrastuje z postawą Jakuba troszczącego się o ich dobro nazwane pokojem i wysyłającego do nich Józefa: „Idź i zobacz pokój twoich braci i pokój trzody” (Rdz 37,14).

Podziały wśród ludzi są interpretowane w Piśmie Świętym jako rezultat odwrócenia się od Boga, które pozbawia pokoju, zaś niepokój prowadzi do skłócenia. Ludzie ukrywają się przed Bogiem (Rdz 3,8). Mężczyzna zapytany o przyczynę takiego postępowania zaraz oskarża kobietę: „Kobieta [...] dała mi” (Rdz 3,12). Jednak kieruje swój zarzut najpierw przeciw Stwórcy: „Kobieta, którą mi dałeś [...]”. Nauczanie proroków potwierdza zależność relacji horyzontalnych od więzi z Bogiem. Złe czyny ludzi niosą całemu stworzeniu chaos i zniszczenie (Oz 4,1-3; por. So 1,3). Oskarżenie nawiązuje do opowiadania o początkach świata. Trzy kategorie zwierząt – zwierzęta polne, ptactwo powietrzne i ryby morskie – są wymienione w kolejności odwrotnej względem opisu stworzenia. Takie odwrócenie kolejności oznacza, że zerwanie więzi z Bogiem i dopuszczanie się nieprawości między ludźmi to jakby anty-stworzenie.

Potop zakończony zawarciem przymierza, którego znakiem jest łuk położony na obłokach (Rdz 9,13-14), zapowiada trudną drogę do pokoju, która prowadzi przez przymierza zawarte z patriarchami i Izraelem. W relacji o pierwszym przymierzu pojawia się pierwszy raz rzeczownik „pokój” (BH: *šālôm*; LXX: *eirēnē*), ale jeszcze w znaczeniu ograniczonym do pojęcia spełnionego życia patriarchy: „A ty przyjdiesz do twoich przodków w pokoju; będziesz pogrzebany w pięknej starości” (Rdz 15,15). Pełniejsze znaczenie ma w formule kapłańskiego błogosławieństwa: „Niech Pan podniesie swoje oblicze nad Tobą i obdarzy Cię pokojem” (Lb 6,24-26), które Aaron i jego synowie mieli wypowiadać na zakończenie liturgii (Kpł 9,22). Życzenie wyrażone w formule błogosławieństwa ma odpowiednik w dobrach obiecanych przez Boga ludziom przestrzegającym przykazań (Kpł 26,3-13). Pokój jest darem bezpośrednio pochodzącym od Niego: „Obdarzę ziemię pokojem i będziecie się kłaść bez lęku” (Kpł 26,6). Obietnica pokoju odnosi się do ostatecznego działania Boga w czasach mesjańskich na rzecz zarówno swojego ludu, jak i innych narodów (Iz 2,2-5; 11,1-10).

Harmonia i dobrobyt codziennego życia obejmują relacje między ludźmi oraz do całego stworzenia. Pragnienie takiego pokoju jest powszechne. Występowania terminu we wzajemnych pozdrowieniach i życzeniach, w obietnicach składanych przez Boga i jego wysłanników oraz w prośbach kierowanych do Niego przedstawia dobrodziej-

stwa kojarzone z nim bardziej jako darem Boga dla ludzi niż jako wynikiem ich wysiłków. Pokój często bowiem znajduje się poza zasięgiem ludzi z powodu ich odstępstwa od Boga i przemocy wobec bliźnich: „Nadchodzi zniszczenie. Będą szukać pokoju, ale [już] go nie ma” (Ez 7,25). Takie dążenia do pokoju – bez właściwej więzi z Bogiem – już teraz są nieskuteczne. Wyraz „pokój” (*šālôm*) ze zwrotem złożonym ze spójnika i partykuły *we ‘ējn*, która oznacza nieistnienie, pojawia się w prorockich oskarżeniach skierowanych paradoksalnie przeciw tym, którzy życzą sobie pokoju (Jr 6,14; 8,11.15; 14,19; Ez 13,10.16). Te życzenia okazują się nie tylko bezwartościowe, ale i szkodliwe, ponieważ tworzą iluzję bezpieczeństwa i powstrzymują ludzi przed naprawą ich więzi z Bogiem.

Zależność pokoju od wierności Bogu jest uwydatniona negatywnie przez powtarzający się cykl: Bóg zawiera przymierze, lud przyjmuje zobowiązania, niewierność ludu prowadzi do zerwania przymierza, Bóg pozwala na ucisk narodu, Izraelici wołają do Boga, On ich wybawia, ale historia znów wraca do punktu wyjścia (Sdz 2,11-19). Także grzechy królów Izraela i ludu doprowadzają do rozpadu zjednoczonego królestwa, sprowadzają wojny na słabnące królestwa, deportacje ludności dwóch zniszczonych państw oraz koniec ich sanktuariów wraz z największą katastrofą, którą było zburzenie Jerozolimy wraz z jej świątynią przez Babilończyków. Ten uwydatniony przez liczne teksty Starego Testamentu związek między wolnością od grzechu a pokojem uwidacznia się także w pozdrowieniu Jezusa zmarłychwstałego oraz Jego darze Ducha Świętego.

3. Dla załęczonych i podzielonych

Słowa Zmartwychwstałego zaadresowane do Jego uczniów w wieczerniku zapowiadają i urzeczywistniają przemianę w ich położeniu: „Pokój wam!” (J 20,19.21.26). Nie są one tylko pozdrowieniem – nawet w sensie semickiego powitania. Temu życzeniu towarzyszy dar, którego potrzebują najpierw dla siebie, a potem dla innych: „Otrzymajcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20,22-23). Znaczenie tego daru widać lepiej na tle jego przeciwieństwa. Dość rozbudowane wprowadzenie narracyjne do pierwszego pozdrowienia przedstawia adresatów słów Jezusa: „Kiedy więc nastał wieczór, tamtego pierwszego dnia tygodnia, gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte ze strachu (*dia ton fobon*)

przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!»» (J 20,19).

Strach jest pierwszą reakcją ludzi po grzechu, kiedy słyszą głos szukającego ich Boga (Rdz 3,10). W pismach hebrajskich najczęściej oznaczają go wyrazy pochodne od rdzenia *jr'*, a w tekstach greckich rzeczownik „strach” (*fobos*) oraz czasownik „bać się” (*fo-beisthai*). Biblia ukazuje strach jako reakcję na sytuacje powodujące zagrożenie oraz na zjawiska uświadamiające małość i kruchość egzystencji ludzi wobec świętości i mocy Boga. Jego majestat i potęga wzbudzają lęk pojedynczych osób: Jakuba w nocnym widzeniu (Rdz 28,17), Mojżesza na widok płonącego krzewu (Wj 3,6), Gedeona spotykającego posłańca Bożego (Sdz 6,23) oraz całych społeczności – Izraelitów oglądających najpierw poległych Egipcjan na brzegu morza (Wj 14,31), a następnie widzących objawienie na Synaju (Wj 19,16; 20,20). Ewangelie mówią o zwyczajnym strachu mieszkańców Jerozolimy, którzy boją się mówić otwarcie o Jezusie (Mk 11,32; J 7,12-13). Lęk przed ludźmi powoduje, że Józef z Arymatei ukrywa swoją przynależność do uczniów Jezusa (J 19,38), a uczniowie zamykają drzwi wieczernika (J 20,19). To negatywne znaczenie strachu wyjaśnia, dlaczego w Nowym Testamencie terminy „strach” i „bać się” nie pojawiają się w relacji o modlitwie Jezusa w Ogrójcu dla opisanego Jego postawy. Zamykanie drzwi i ust, ani nawet skrywanie przekonań, nie pomaga w ucieczce przed trwogą, lękiem i smutkiem.

Słowa „pokój wam” należy rozumieć łącznie z wcześniejszymi obietnicami Jezusa dla uczniów: „Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam. Nie tak jak daje świat, ja wam daję” (J 14,27) oraz „to wam powiedziałem, abyście pokój we mnie mieli” (J 16,33). Ich reakcja pokazuje, że przyjęli pokój jako Jego dar: „A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrzawszy Pana” (J 20,20). Życzenie pokoju nie jest zwyczajowym zwrotem. Słowu towarzyszy gest wskazujący na prawdę o wydarzeniach, która przekreśla przyczynę lęku: Jezus ukazuje uczniom rany, które świadczą nie tylko o rzeczywistości zmartwychwstania i tożsamości Zmartwychwstałego, ale także o spełnieniu obietnicy pokoju dzięki zwycięstwu nad światem (J 16,33). To zwycięstwo nie redukuje się do doczesnej przewagi nad przeciwnikami Jego ziemskiej działalności: przegranymi nie są tylko Kajfasz, Annasz i Piłat. Zwycięstwo jest największe z możliwych, bo klęskę poniósł wróg największy budzący lęk: śmierć. Pokazanie ran jest dowodem wypełnienia się obietnicy tego zwycięstwa.

4. Otwierający drzwi wieczernika i obalający mury

Pokój Zmartwychwstałego jest darem nie tylko dla zgromadzonych w wieczerniku: „A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam»” (J 20,21). Ten dar umożliwia wypełnienie powierzonego zadania, ponieważ usuwa strach. Ewangeliczne męstwo nie jest zuchwałością, gdyż towarzyszy mu bojaźń Boża. Na nią jako przewyciężającą ludzki lęk powołują się uczniowie postawieni przed trybunałem: „Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” (Dz 5,29; por. 4,19). Pierwsze wspólnoty Kościoła w Judei, Galilei i Samarii wzrastały w pokoju właśnie dzięki życiu w bojaźni Pana i otrzymywaniu pociechy od Ducha Świętego (Dz 9,31).

Grzech ludzi spowodował, że zaczęli nie tylko odczuwać strach, ale także i dzielić się między sobą. Jeden z najwcześniejszych hymnów chrześcijańskich przedstawia dzieło Chrystusa jako proces zjednoczenia: „On bowiem jest naszym pokojem. On, który obie części [ludzkości] uczynił jednym, bo zburzył rozdzielający je mur – wrogość. [...], aby z dwóch stworzyć w sobie jednego nowego człowieka, wprowadzając pokój, aby obydwu znów pojednać z Bogiem w jednym Ciele przez krzyż [...]. A przyszedłszy zwiastował pokój wam, którzyście daleko i pokój tym, którzy blisko, bo przez Niego jedni i drudzy w jednym Duchu mamy przystęp do Ojca” (Ef 2,14-18). Rezultatem działania Chrystusa jest usunięcie podziałów między odkupionymi przez Niego – niezależnie od tego, czy pochodzą oni z religii pogańskich czy też z judaizmu.

Opracował: ks. Artur Malina